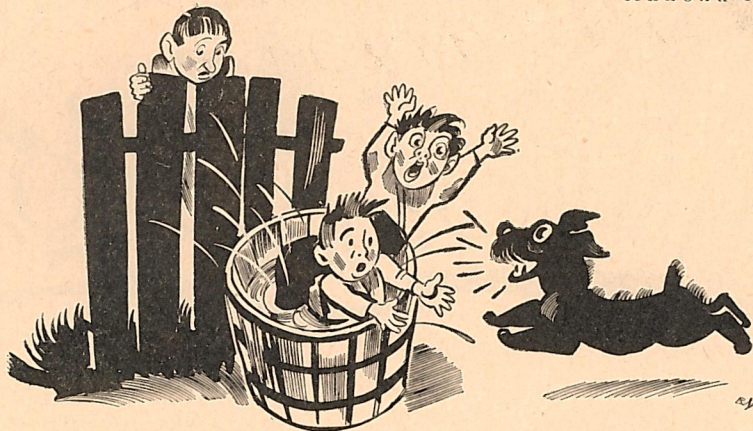

стихотворенито съ подписъ Иванъ М. Вазовъ. „Борътъ“ се хареса на всички и името на младия поетъ се разнесе изъ България. Отъ тогава

почна блъскавото бждеще на най-голѣмия поетъ, Иванъ Вазовъ, който възпѣ радоститѣ и скърбитѣ на българския народъ.

Никола Никитовъ

ЗА КРУШИ

Срещнаха се трима души.

Кольо:

Хайде да береме круши
при съседа Атанасъ!

Пенчо:

Съ тебъ съмъ винаги и азъ.
А и сгода е голѣма,
бай Танасъ го въ кѣщи нѣма.

Василчо:

Азъ презъ стобори не рипамъ,
чужди круши хичъ не пипамъ.

Кольо и Пенчо:

После ще ни кажешъ: дай!
но не ще получишъ, знай!

Влизатъ двамата завчасъ
въ двора на бай Атанасъ.

Подъ дървото за беда
има каца съсъ вода.

Тамъ една дъска сложиха,

весело се покачиха.

А пъкъ Кольо съ пѣргавъ скокъ
метна се на клонъ високъ.

Ала кучето излая:

— Ау! — азъ крадци не трая!

Рипна Кольо на дъската,
тя счупи се по срѣдата,

бухватъ двама въвъ водата.

Кучето къмъ тѣхъ се спуща,
да избѣгатъ ги не пуща.

Тѣ въвъ кацата стоятъ.

— Помощъ, господа! — крещятъ.

Много хора се събраха,
хубаво имъ се насмѣха.

И Василчо тамъ дойде,
викна, като ги видѣ:

— Вижете, двамата юнаци
вмѣсто круши ловятъ раци!

Лжечезаръ Станчевъ